La alveno de A.I.-artaĵo en ĉiuj ĝiaj formoj gvidis al masiva demokratiigo de la kreo de arto. Ĝi ebligis al tiuj, kiuj havas ideojn sed malpli da tempo, mono, trejnado aŭ rimedoj, realigi siajn viziojn, aŭ almenaŭ iun proksimumon de realo. Kie A.I. trovis uzon estas en sociaj retpaĝaroj kiel YouTube, kie oni povas trovi A.I.-rakontadojn, video-miniaturojn, meme-bildojn kaj eĉ mallongajn filmojn.

La demokratiigo de arto ankaŭ malpliigas ĝian komercan valoron. Kompanioj povas generi pli da materialo por malpli da mono. Kvankam artistoj povas plendi, la vero estas, ke por plimultaj konsumantoj, “sufiĉe bona” estas vere sufiĉe bona, kaj ili ĝenerale akceptas mezbonajn A.I.-artaĵojn, kiuj forpuŝas pli altekostajn kaj pli altkvalitajn homajn verkojn. Kiam artaĵo estas produkto, homoj zorgas nur pri la fina rezulto, kaj la evoluo de teknologio preskaŭ ĉiam kondukas al la malaperigo de industrioj kun la paso de tempo, dum maŝinoj anstataŭigas la laboron de homoj. Artistoj ĝuste atentigas, ke ĉiu ĉi tiu kapablo devenas de tio, ke A.I. lernis el ekzistantaj verkoj de homoj, kaj sekve la rezulto estas amasa kopirajto-malobservo. Bedaŭrinde, ĉi tiuj plendoj verŝajne ne havos grandan efikon.

Ĉar A.I. montras la potencialon por kompanioj akiri pli da laboro kontraŭ malpli da mono, estas pli da premo sur politikistoj turni la rigardon for de la afero de kopirajtoj. Krome, registaroj tra la mondo kredas, ke la unua lando, kiu atingos ekstreme inteligentan A.I.-on, superregos la venontan jarcenton. Pro tiu internacia intereso, la malfacila stato de artistoj aperas kiel malgrava afero.

Kion tio signifas por homoj, kiuj faras artaĵojn kiel karieron aŭ revas fari tion? Eble estas tempo apartigi komercon disde kulturo. La superregado de A.I.-artaĵo povus esti neevitebla, sed tio ne signifas, ke artaĵoj faritaj de homoj, aŭ la deziro krei ilin, ne estas valoraj. Estas valoro kaj nobleco en la postkuro de grandeco sendepende de ĝia komerca valoro. Grandeco povas esti la fina rezulto, sed ĝi ankaŭ povas esti la procezo — la rafinado kaj evoluigo de la propra memo. La vastiĝo de la menso per la esploro, praktiko kaj pripensado necesaj por plibonigi la sekvan projekton kompare al la antaŭa. La evoluo de fokuso kaj la disciplino persisti spite al malsukcesoj.

La postkuro de arto estas, kiel ĉiuj postkuroj, la postkuro de persona grandeco. Homaro ĉiam estis puŝata antaŭen de atingoj devenantaj el tiu sopiro — la deziro plibonigi sin mem preter personaj limoj kaj tiel vastigi la potencialon de la tuta homaro. Tia konduto kreis malkovrojn kaj evoluojn en scienco, filozofio kaj arto. Neniu el tiuj malkovroj estis ekskluzive la produkto de komerco. Komerco simple utiligas ilin. Estas homoj, kiuj movas komercon, ne la malo. Komerco ne kreas grandecon — homoj kreas grandecon, kaj komerco sekvas. Tial, nur ĉar komerco bagateligas arton, tio ne signifas, ke homoj devas konsenti. Homaro estas difinata per sia postkuro de arto.